

— Не, не зная и не ме интересува да зная — отговорилъ младиятъ човѣкъ.

— Азъ съмъ смъртѣта и предъ мене нѣма милостъ за никого, но защото ми помогна да стана, сега си иди. Знай само, че единъ день пакъ ще те повикамъ. Само че отъ благодарностъ за услугата, която ми направи, по напредъ ще дойдатъ мои пратеници да те предупредятъ.

— И на това благодаря, отговорилъ младиятъ човѣкъ. Се една печалба е, че ще се науча по-рано отъ твоитѣ пратеници, кога ще умра и колко ми остава да живѣя.

И той продължилъ пѣтя си — веселъ и дололенъ...

Но младостѣта и здравето не продължили за много. Налегнала го болестъ, която денемъ го измѣчвала, а нощемъ не му давала покой. Боледувалъ дълго. Огънь горѣлъ тѣлото му. Краката му треперали. Страшни болки сковавали ставитѣ му. Виело му се свѣтъ. Предъ очитѣ му тъмнѣло. Ушитѣ му бучели. Главата му била зашеметена. Той понасялъ всичко и си казвалъ:

— Ще боли и ще мине. Пратеници отъ смъртѣта още не сж дошли. Това показва, че азъ още ще живѣя.

Оздравѣлъ човѣкѣтъ и пакъ почналъ своята работа. Но единъ день нѣкой се надвѣсилъ надъ него и му пошепналъ:

— Хайде! Време е — часѣтъ за твоята раздѣла съ живота дойде.

Човѣкѣтъ се обърналъ и видѣлъ смъртѣта.

Какъ?! Извикалъ той очуденъ. Ти не устоя на думата си. Нали ми обеща, че преди да дойдешъ, ще ме посетятъ твоитѣ пратеници?

— Мълчи! отговорила смъртѣта. Много мои пратеници дойдоха единъ следъ други при тебе. Не помнншъ ли треската? Ами болкитѣ въ стомаха, виенето на свѣтъ, бученето на ушитѣ...? — *Всички болести сж мои пратеници...*